

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Joanna Lemańska (przewodniczący)

SSN Paweł Czubik

SSN Grzegorz Pastuszko (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi Ł. W.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie w sprawie o sygn.
I ACa 1144/20 oraz w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn.
I CSK 6710/22,

z udziałem Skarbu Państwa – Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 7 maja 2024 r.:

- 1. odrzuca skargę na przewlekłość w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie w sprawie o sygn. I ACa 1144/20;**
- 2. oddala skargę na przewlekłość w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. I CSK 6710/22;**
- 3. umarza postępowanie w zakresie zwolnienia Ł. W. od opłaty od skargi na przewlekłość w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie w sprawie o sygn. I ACa 1144/20;**
- 4. zwalnia Ł. W. od opłaty od skargi na przewlekłość w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. I CSK 6710/22;**
- 5. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Krakowie na rzecz adwokat K. M. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł powiększoną o kwotę 55,20 (pięćdziesiąt pięć 20/100) zł podatku od towarów i usług**

**tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu Ł.
W. w postępowaniu ze skargi na przewlekłość w postępowaniu
przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. I CSK 6710/22.**

Paweł Czubik Joanna Lemańska Grzegorz Pastuszko

UZASADNIENIE

Dnia 5 marca 2024 r. (data nadania przesyłki poleconej) Ł. W. (dalej: „skarżący”) reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu adwokat K. M. wniósł do Sądu Najwyższego skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki w sprawie toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie pod sygn. I ACa 1144/20 oraz w sprawie toczącej się przed Sądem Najwyższym pod sygn. I CSK 6710/22. W skardze skarżący wniósł o:

1. stwierdzenie, że w postępowaniu toczącym się przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie o sygn. akt I ACa 1144/20 oraz w postępowaniu toczącym się Sądem Najwyższym o sygn. akt I CSK 6710/22 nastąpiła przewlekłość postępowania;
2. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz skarżącego kwoty 8000 zł;
3. zwolnienie skarżącego od kosztów tego postępowania w całości;
4. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz skarżącego kosztów tego postępowania, w tym kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu według norm prawem przypisanych.

W uzasadnieniu skargi skarżący przedstawił przebieg postępowania wskazując, że pozwem z 1 grudnia 2019 r. domagał się od pozwanej E. S. zasądzenia łącznej kwoty 350 000 zł tytułem zadośćuczynienia. Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z 30 lipca 2020 r., sygn. I C 2248/19 zasądził od pozwanej na rzecz skarżącego kwotę 180 000 zł. Od powyższego wyroku strony złożyły apelacje – pozwana złożyła apelację 28 września 2020 r., a skarżący 23 września 2020 r. Rozpoznanie wyżej wskazanych apelacji nastąpiło dopiero wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 10 maja 2022 r., sygn. I ACa 1144/20. Jak podniósł

skarżący, wyrok Sądu Apelacyjnego zapadł więc dopiero po upływie prawie 20 miesięcy od złożenia apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie. Skarżący dalej wskazał, że 26 października 2022 r. do Sądu Najwyższego za pośrednictwem Sądu Apelacyjnego w Krakowie od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 10 maja 2022 r., sygn. I ACa 1144/20 została złożona skarga kasacyjna sporządzona przez pełnomocnika pozwanej. Doręczenie przedmiotowej skargi pełnomocnikowi z urzędu skarżącego celem złożenia odpowiedzi na skargę kasacyjną nastąpiło dopiero 11 maja 2023 r., zatem po upływie 7 miesięcy od złożenia skargi kasacyjnej przez stronę przeciwną. Pełnomocnik skarżącego przesłał skierowaną do Sądu Najwyższego za pośrednictwem Sądu Apelacyjnego w Krakowie odpowiedź na skargę kasacyjną 11 maja 2023 r. Zgodnie z informacją wygenerowaną z systemu e-Sprawa działającego w ramach strony internetowej Sądu Najwyższego akta sprawy wpłynęły do Sądu Najwyższego 1 grudnia 2023 r. Sprawie nadano sygn. akt I CSK 6710/22. W dniu 7 czerwca 2023 r. pełnomocnik skarżącego odebrał zawiadomienie z Sądu Najwyższego o składzie rozpoznającym sprawę datowane dopiero na 1 czerwca 2023 r. Termin posiedzenia wyznaczony został natomiast na dzień 14 marca 2024 r.

Skarżący podniósł, że postępowanie przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie oraz postępowanie przed Sądem Najwyższym trwa ponad 3 lata, podczas gdy przed Sądem Okręgowym jako I instancją, która musiała zbadać i przeprowadzić całe postępowanie dowodowe, proces trwał 7 miesięcy. Dalej skarżący podkreślił, że nieuzasadnionym jest oczekiwanie przez niego na wydanie przez Sąd Apelacyjny w Krakowie wyroku przez ponad 20 miesięcy. Tak samo nieakceptowalnym jest trwające 7 miesięcy postępowanie międzyinstancyjne sprowadzające się do doręczenia odpisu skargi kasacyjnej pełnomocnikowi skarżącego, a także 7-miesięczny okres przekazywania akt zawierających skargę kasacyjną i odpowiedź na nią do Sądu Najwyższego. Wyżej wskazane okoliczności w ocenie skarżącego niewątpliwie stoją w sprzeczności z zasadą rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki. Rozpoznanie przedmiotowej sprawy nie mieści się też w „rozsądnym terminie” w rozumieniu orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (dalej: „Trybunał”). Jak zauważył skarżący, w przedmiotowej sprawie przyczyna

powstałej przewlekłości pozostaje całkowicie niezależna od niego, a utrzymujący się w dalszym ciągu stan przewlekłości postępowania naraża jego na dodatkowe koszty oraz powoduje utratę zaufania do wymiaru sprawiedliwości. Skarżący podkreślił, że sprawa ta nie ma złożonego charakteru, a dla niego ma szczególne znaczenie.

Wskazał też, że zakończenie przedmiotowego postępowania trwającego już przeszło 4 lata, pozwoli mu zamknąć temat traumatycznych przeżyć związanych z zabójstwem ojca oraz babci, którego to dopuściła się pozwana.

Odnosnie do wysokości żądanej przez niego sumy pieniężnej jest ona uzasadniona co do zasady i co do wysokości, bowiem rozpoznawana przez tutejszy Sąd sprawa ma szczególne znaczenie dla skarżącego, dotyczy zdarzeń, które wywarły gigantycznie negatywny wpływ na jego stan psychiczny i drogę życiową, a sam skarżący w żaden sposób nie przyczynił się do wydłużenia czasu trwania postępowania.

Skarżący wniósł o zwolnienie od kosztów postępowania uzasadniając wniosek swoją sytuacją majątkową i osobistą.

Odnosząc się do wniosku o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez pełnomocnika z urzędu skarżącego, pełnomocnik powołał się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 lutego 2024 r. sygn. SK 90/22 wnosząc o przyznane wynagrodzenia według stawek z wyboru powiększone o stawkę VAT 23%. Jednocześnie pełnomocnik z urzędu oświadczył, że koszty pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu nie zostały uiszczone ani w całości, ani w części.

W piśmie z 18 kwietnia 2024 r. Skarb Państwa – Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego w odpowiedzi na skargę zgłosił swój udział w sprawie oraz wniósł o oddalenie skargi w całości.

Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego przedstawił przebieg czynności w sprawie dotyczące postępowania wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej z 26 października 2022 r. i wskazał, że postanowieniem z 21 kwietnia 2023 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie ustanowił dla powoda pełnomocnika z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, zaś Okręgowa Rada Adwokacka w Krakowie zarządzeniem z 25 kwietnia 2023 r. wyznaczyła pełnomocnika z urzędu w osobie

adwokat K. M.. Skarga kasacyjna została doręczona pełnomocnikowi skarżącego 11 maja 2023 r., w następstwie czego wniesiono odpowiedź na skargę kasacyjną 17 maja 2023 r., zaś akta sprawy zostały przekazane do Sądu Najwyższego 26 maja 2023 r. Postanowieniem z dnia 14 marca 2024 r. Sąd Najwyższy przyjął skargę kasacyjną do rozpoznania, natomiast zarządzeniem Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Cywilnej z 15 marca 2024 r. zarządzono rejestrację sprawy w Wydziale II w repertorium CSKP.

Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego podniósł, że w świetle okoliczności sprawy – wbrew twierdzeniom skarżącego – w sprawie były podejmowane odpowiednie czynności zmierzające do jej rozpoznania. Sprawa nie jest rozpoznawana zbyt długo, biorąc pod uwagę okoliczności zarówno tej sprawy, jak i innych, podobnych spraw, zawisłych przed Sadem Najwyższym. Mając na względzie terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez Sąd Najwyższy należy uznać, że postępowanie w sprawie nie trwało dłużej niż to konieczne i nie zachodzą podstawy do uwzględnienia skargi.

Z daleko posuniętej ostrożności procesowej, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego zakwestionował wysokość żądanej sumy i wskazał, na jej nieproporcjonalność, zważywszy na to, że rzekoma przewlekłość nie spowodowała ani nie pogłębiła w istotny sposób dolegliwości dla skarżącego.

Postanowieniem z 30 lipca 2019 r. Sąd Okręgowy w Krakowie w sprawie I Co 256/19 zwolnił skarżącego od kosztów sądowych w całości.

W wykonaniu zarządzenia Sądu Najwyższego z 5 kwietnia 2024 r. pismem z 15 kwietnia 2024 r. skarżący przedłożył do akt sprawy udzielone 15 kwietnia 2024 r. pełnomocnictwo dla adwokat K. M. w prawie I NSP 75/24 toczącej się przed Sądem Najwyższym oraz złożył odpis pisma 3 listopada 2022 r. kierowanego do Sądu Apelacyjnego w Krakowie zawierającego wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu w celu sporządzenia i wniesienia odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwanej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu

przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), jeżeli skarga dotyczy przewlekłości postępowania przed sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym – właściwy do jej rozpoznania jest Sąd Najwyższy.

Stosownie do art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie.

W rozpoznawanej sprawie skarżący przez swojego pełnomocnika, którego ustanowił 15 kwietnia 2024 r., 5 marca 2024 r. wniósł skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu toczącym się przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie o sygn. I ACa 1144/20 nastąpiła przewlekłość postępowania. W sprawie tej Sąd Apelacyjny w Krakowie wydał wyrok 10 maja 2022 r. i sprawa została prawomocnie zakończona. Skoro skarga została wniesiona po zakończeniu postępowania to jest ona w sposób oczywisty niedopuszczalna i podlega odrzuceniu.

Na podstawie art. 2 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

W świetle art. 2 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość ocenie w szczególności podlega terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie. Dokonując tej oceny należy: uwzględnić łączny dotychczasowy czas postępowania od jego wszczęcia do chwili rozpoznania skargi, charakter sprawy, stopień faktycznej i prawnej zawichości sprawy, znaczenie rozstrzygnięcia dla skarżącego, zachowanie się stron, w szczególności strony, która zarzuciła przewlekłość postępowania.

Ustawa o skardze na przewlekłość nie określa wprost granic temporalnych, w ramach, których powinno dojść do rozpoznania sprawy, a tym samym nie wskazuje bezpośrednio czasu, po upływie którego następuje przewlekłość postępowania. W judykaturze powszechny jest pogląd, że naruszeniem prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki jest wielomiesięczna bezczynność sądu polegająca na niewyznaczeniu rozprawy. Za okres uzasadniający stwierdzenie przewlekłości postępowania uznawana przy tym jest bezczynność sądu drugiej instancji polegająca na niewyznaczeniu rozprawy apelacyjnej, trwająca co najmniej 12 miesięcy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 22 stycznia 2019 r., I NSP 79/18; 9 stycznia 2018 r., III SPP 56/17; 22 marca 2017 r., III SPP 7/17; 12 maja 2005 r., III SPP 96/05; 16 marca 2006 r., III SPP 10/06; 21 marca 2006 r., III SPP 13/06; 14 marca 2007 r., III SPP 3/07), jakkolwiek w części orzeczeń wskazuje się, że także krótsza, np. ośmiomiesięczna bezczynność sądu, naruszyć może prawo strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 8 maja 2013 r., III SPP 51/13; 17 grudnia 2013 r., III SPP 242/13; 27 marca 2019 r., I NSP 88/18).

Należy jednak podkreślić, że nierozpoznanie sprawy w okresie roku od jej wpływu do sądu nie pozwala na automatyczne uznanie, iż w sprawie doszło do przewlekłości postępowania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 maja 2020 r., I NSP 35/20). Czas ten może bowiem być dłuższy „jeżeli zachodzą okoliczności usprawiedliwiające opóźnienie” (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 lutego 2021 r., I NSP 188/20). Okoliczności te naturalnie korespondują z przesłankami sformułowanymi przez Trybunał w jego orzecznictwie. Zgodnie z nimi, oceniając czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, sąd obok czasu trwania postępowania obowiązany jest wziąć pod uwagę szczególne warunki sprawy, w szczególności stopień jej złożoności, a także zachowanie stron i organów prowadzących sprawę oraz znaczenie materii objętej skargą (zob. wyroki Trybunału z: 21 września 2000 r. w sprawie Wojnowicz przeciwko Polsce, skarga nr 33082/96; 4 kwietnia 2000 r. w sprawie Dewicka przeciwko Polsce skarga nr 38670/97; 26 października 2000 r. w sprawie Sobczyk przeciwko Polsce skarga nr 25693/94; 26 lipca 2001 r. w sprawie

Jedamski przeciwko Polsce, skarga nr 29691/96; 14 stycznia 2003 r. w sprawie W.M. przeciwko Polsce, skarga nr 39505/98).

Interpretując przepisy ustawy o skardze na przewlekłość z uwzględnieniem standardów Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz.U. 1993 Nr 61, poz. 284 ze zm.) godzi się też podkreślić, że zasadniczym celem skargi na przewlekłość postępowania jest zapewnienie ochrony uczestnikom postępowania sądowego przed ekscesywnymi opóźnieniami proceduralnymi, jak też – co wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego – właściwa reakcja obejmująca stwierdzenie, że doszło do naruszenia prawa do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie oraz podjęcie adekwatnych środków dla usunięcia skutków przewlekłości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 marca 2019 r., I NSP 88/18).

Przechodząc do merytorycznego rozpoznania skargi na przewlekłość postępowania toczącego się przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. I CSK 6710/22, mając na uwadze art. 2 ust 2 ustawy o skardze na przewlekłość, zadaniem Sądu jest zweryfikowanie podniesionych przez skarżącego zarzutów w świetle terminowości i prawidłowości podejmowanych przez Sąd czynności na etapie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁵ § 1 k.p.c. skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem. Stosownie do art. 398⁷ § 1 k.p.c. strona przeciwna może wnieść do sądu drugiej instancji odpowiedź na skargę kasacyjną w terminie dwutygodniowym od doręczenia jej skargi. W § 2 art. 398⁷ k.p.c. wskazano, że po upływie terminu do wniesienia odpowiedzi lub po zarządzeniu doręczenia odpowiedzi skarżącemu, sąd drugiej instancji niezwłocznie przedstawia skargę kasacyjną i odpowiedź wraz z aktami sprawy Sądowi Najwyższemu.

Na wstępie należy zatem podkreślić, że postępowanie w sprawie ze skargi kasacyjnej dzieli się na dwa etapy obejmujące stosownie: (1) postępowanie przed sądem powszechnym, który podejmuje czynności mające na celu nadanie biegu wniesionej skardze oraz (2) postępowanie przed Sądem Najwyższym rozpoczynające się wraz z przedstawieniem Sądowi Najwyższemu akt sprawy ze skargą kasacyjną.

Tak pomyślana konstrukcja postępowania w sprawie ze skargi kasacyjnej nie zmienia faktu, że skarżący zachowuje prawo do wniesienia tejże skargi w całym toku postępowania. Czyniąc to, musi on jednak pamiętać, że nie jest możliwe obarczenie odpowiedzialnością Sądu Najwyższego z tytułu czynności podejmowanych przez sąd powszechny jeszcze na etapie przedstawiania skargi kasacyjnej wraz z aktami sprawy. W tym zakresie Sąd Najwyższy nie ma żadnych ustawowych kompetencji, przez co nie dysponuje jakimikolwiek prawnymi środkami oddziaływania na dynamikę toczącego się postępowania. Logiczne jest więc, że nie można tutaj formułować pod jego adresem zarzutu procedowania w sposób przewlekły.

Sąd Najwyższy w składzie orzekającym po przeprowadzeniu analizy akt sprawy I CSK 6710/22 potwierdza przedstawiony w odpowiedzi na skargę przebieg czynności w sprawie. Sąd Najwyższy zwraca jednak uwagę na to, że pomimo, że Sąd Apelacyjny w Krakowie przedstawił Sądowi Najwyższemu skargę kasacyjną pozwanej w sprawie I ACa 1144/20 wraz z aktami sprawy 1 grudnia 2022 r. to nie dokonał wszystkich czynności mających na celu nadanie jej prawidłowego biegu. Nie rozpoznał bowiem, jak podniósł skarżący w piśmie z 15 kwietnia 2024 r., jego wniosku z 3 listopada 2022 r. o wyznaczeniu pełnomocnika z urzędu w celu sporządzenia i wniesienia odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwanej i reprezentowania skarżącego przed Sądem Najwyższym. Pismem z 13 kwietnia 2023 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie zwrócił się do Sądu Najwyższego o akta sprawy celem rozpoznania powyższego wniosku skarżącego. Postanowieniem z 21 kwietnia 2023 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie ustanowił dla skarżącego pełnomocnika z urzędu, który w następstwie doręczenia mu skargi kasacyjnej 17 maja 2023 r. wniósł na nią odpowiedź. Sąd Apelacyjny w Krakowie przedstawił Sądowi Najwyższemu prawidłowo akta sprawy ze skargą kasacyjną pozwanej dopiero 26 maja 2023 r. Biorąc pod uwagę powyższe, czynności od 1 grudnia 2022 r. do 26 maja 2023 r. jako czynności mające na celu nadanie biegu wniesionej skardze kasacyjnej dotyczą czynności sądu powszechnego, czyli Sądu Apelacyjnego w Krakowie. Dopiero od 26 maja 2023 r. można mówić o etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, za które to postępowanie odpowiedzialność ponosi Sąd Najwyższy. Jak ustalono Sąd Najwyższy

postanowieniem z dnia 14 marca 2024 r. przyjął skargę kasacyjną do rozpoznania tym samym od dnia prawidłowego przedstawienia akt sprawy przez Sąd Apelacyjny w Krakowie, tj. 26 maja 2023 r. do wydania ww. postanowienia upłynęło niewiele ponad 9 miesięcy. W tych okolicznościach nie można zatem stwierdzić, że zachodzą podstawy do stwierdzenia, że została spełniona, powoływana w orzecznictwie przesłanka wielomiesięcznej beczynności Sądu, polegającej na niewyznaczaniu posiedzenia w celu przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w ciągu 12 miesięcy.

Sąd Najwyższy ponadto wskazuje, że skarżący w żądaniu skargi nie skarżył czynności w postępowaniu przed sądem powszechnym, który to podejmuje czynności mające na celu nadanie biegu wniesionej skardze kasacyjnej w przedmiotowej sprawie, czyli Sądu Apelacyjnego w Krakowie. Żądanie skargi jednoznacznie identyfikuje postępowania w których to skarżący wniósł o stwierdzenie przewlekłości postępowania.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 395 § 1 k.p.c. odrzucił skargę na przewlekłość postępowania przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie w sprawie I ACa 1144/20 oraz na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość oddalił skargę na przewlekłość postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie I CSK 6710/22.

Wobec zawartego w treści skargi wniosku skarżącego o zwolnienie od kosztów tego postępowania w całości, mając na uwadze postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie z 30 lipca 2019 r., I Co 256/19, Sąd Najwyższy na podstawie art. 355 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c. umorzył postępowanie w zakresie tego wniosku co do postępowania przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie w sprawie I ACa 1144/20.

Sąd Najwyższy na podstawie art. 102 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1144) w zw. z art. 8 ust. 2 i art. 17 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, zwolnił skarżącego od wniesienia opłaty od skargi na przewlekłość postępowania w zakresie postępowania toczącego się przed Sądem Najwyższym w sprawie I CSK 6710/22.

O wynagrodzeniu pełnomocnika reprezentującego skarżącego z urzędu w postępowaniu ze skargi na przewlekłość w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie I CSK 6710/22 uwzględniając wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 lutego 2024 r., SK 90/22 Sąd Najwyższy, na podstawie § 14 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1964) oraz § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 2631) orzekł jak w sentencji postanowienia.

Paweł Czubik Joanna Lemańska Grzegorz Pastuszko

[SOP]

[ms]